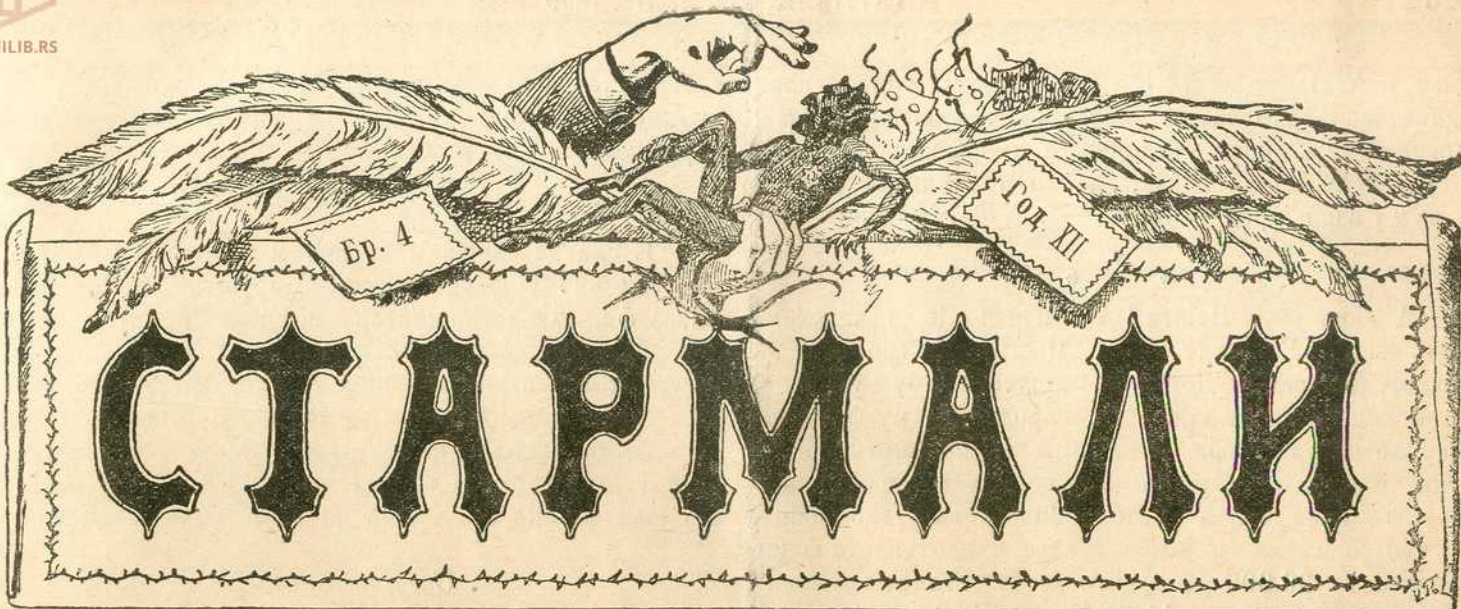

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА

БИБЛИОТЕКА

У Новоме Саду 10. Фебруара 1889.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernal-er Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Пред париску изложбу.

Верујте ми, то ће бити вредно
На париску изложбу отићи.
Би ће гледат', да ти око станэ,
Као што месту и добу приличи.

При свакоме кроку и савитку,
По нешто ће да те изненади;
Око тог се већ одавно спрема,
Око тог се годинама ради.

Једног лепог и ведрога дана,
Наједаред — облак ће се дићи:
Сто хиљада милих голубова
У вис ће отићи.

Сто хиљада милих голубова
— А можда ће још и више бити —
Јатомице к небу ће да прну
И људма ће сунце заклонити.

Нико неће зажалити, што ће
За час сунце прекинути сјаје, —
Та безбројном јату голубова
Слобода се даје.

Ако будем и ја у Паризу
Кад голуби у висину крену,
Ја ћу гледат' на дурбин биљурни
Ту значајну сцену.

Разгледаћу са гвоздене куле,
Ил где будем, доле, са партера,
Хоћу л' видет' међ' ти голубови
Голубана — брацу Булан сера.

Спазим ли га, и то још у кљуну
Са зеленом маслиновом граном,
То ћу таки, као залог мира,
Телеграфат' брижноме — „Стармалом“.

П.

Ово—оно.

Што јесте, јесте. Кр. Милан је приличан говорник, јер сваком приликом држи он беседе (и те су беседе праве беседе, у такој фризури да нема у њима ни једне седе (беле) него све су црне); — што јесте јесте, ако по јестеству својем не држи он говоре само широке и дебеле, него и танке и дугачке, по којима би се он могао назвати или дугајлија или дугај-лија — како вам се боље допада. Даклем ни највећи непријатељ српски не може о кр. Милану рећи, да је мутав, — али и најмањи пријатељ српски мора признати, да тај исти краљ, који није мутав, тако вешто уме замутити воду, која би већ сама хтела да се избистри, да у томе погледу може конкурисати са ма којим препотопним мамутом, Woher er diesen Muth schöpft, das mag wissen der liebe Herrgot, wir könnten es nur vermuthen.

Али и јесте сакрменски замутио ситуацију; па ако је истина да се и у политици у мутној води лови, онда је ствар сазрела већ дотле, да би он сада већ сам себи могао довикнути: у лов! — Но шта ће уловити; хоће ли што уловити; или ћему се лов изјаловити, то би морали питати какву врачару, да нам она каже, — ал то за цело не би било лепо (т. ј. да се ми, изображени људи, са врачарама забављамо.) Међу тим имају право они који су говорили да оваковог устава, као што га је кр. Милан својем народу подар(мар)но мало има у Европи (а још

мање у Ази), јер тај је устав досад уродио само једним, али врло скупим плодом, т. ј. што се народ одрекао своје добре краљице, а о законитом митролиту не сме ни да снива, (и ако га снива а оно му се замраши пред очима).

* * *

А како је у Пешти? У Пешти је у неколико боље него у Београду, — у Пешти су громогласно довикнули Тиси: „Догод ти држиш крму у руци, дотле нема добра и среће по народ!“ То му до душе нису довикнули Срби посланици, (јер српски посланици тако што не умеу на своја уста изрећи), али он је то ипак чуо и у саборници и ван саборнице, — чуо је и као поједине салве и као плото-фајер уједаред из 30.000 грла, чуо је ту велику, озбиљну и значајну реч „Abzug!“ — Па шта је на то урадио Тиса? он је заиста сисао, — сисао је у подрум да онде апцигује вино, — оно вино, које ће се попити о првим идућим земаљским слободним изборима, т. ј. ако му донде то вино не ускисне и не поллесниви, као што му је сад већ популаритет ускиснуо и поллеснивио.

* * *

А шта раде у Русији? — Бога ми они добро. Продају Европи јаја. Читао сам ономадекана, да се из Русије износи сваке године све више јаја, — н. пр. прошле године изнело се толико јаја, да су само за њих Руси добили десет милиона рубаља. То је велика гаранција за европски мир, јер на тај начин Русија Европи не може скувати кајгану, — а ако Европа Русији скува кајгану, Русији ипак остаје велика утеха у вредности од неких 100 милијуна рубаља, које је за ових последњих година само за јаја

ПОДЛИСТАК.

Неколико одломака

из живоша мајстор Тозгала и мајстор Салантаћа
(прокљувио Павел.)
(Наставак.)

Влак је већ одавно „одзвиждао“ кад је м. Салантаћ из варошке куће изишао, око које се готово сво место искупило било, да види „неку луду“ — ту је исприповедао јадник све шта је и како је, а сад је морао наћи кола, те с колима ићи кући.

Колко год се пута успут штруцнуо, толико је пути нешто гунђао, а завршетак тог тајанственог гунђања увек је био: „...мајстор Тозгалову!“ На послетку после „сретног“ путовања стигне кући, каже само жени да је сл-чајно „ферпасов'о“ цуг, па је морао на коли доћи, а оно је друго све она говорила, што је већ било на дневном реду. Пошто је оно уво на које није био нагљув запушно фатом, седне па се ваљано наруча а после подне ће код м. Тозгала да га изгрди, да се посвађа, а (међу нама буди речено) кад онај изнесе вина, он ће му приповедати како је прошао.

Тако је и било. Чим је отишао а он још с врата.

добили. Но изглед је као да ће се та сва јаја у миру појести, само ће се по где који муњак ситнијим народима о главу разбити.

* * *

Е сад да завршим са нечим врло важним Ономад сам био у једном отменом друштву, где је било филозофа, адвоката, доктора медицине и друге интелигенције. Ту се заподео разговор о томе да ли има сигурних знакова, по којима се може познано рећи да је ко пијан. Дуго се то питање претресало и дошло се до повољнога резултата. Мене су замолили да тај резултат пошљем „Стармалом“ и ја вам га ево шаљем, ако сте вољни да га штампате. Даклем:

Сигурни знаци

ко којима се познаје да је ко пијан.

1. Кад ко поћу поће из крчме кући, па му се учини као да фењери играју чардаш, — то је сигуран знак да је пијан.

1. Кад ко до своје куће дође, па извади кључ од сата и њиме хоће да отвори откључа капију, — то је сигуран знак да је пијан.

3., Кад ко уће у своју собу, па у место жене загрли пуницу, — сигуран је знак да је пијан.

4., Кад ко мирно прође поред конштаблера, али заборави у мраку да му се јави, а овај га онда затвори у буну, сигуран је знак да је пијан (т. ј. конштаблер).

5., Кад ко зажели да чита какав у српском духу написан чланак, па тога ради заште од свог комшије „Српски Дневник“, а овај му у место тога извади из џепа „Наше Доба“, сигуран је знак да су пијани обојица.

„Дошао сам последњи пут да ти кажем да си ти највећи безобразник на свету и сад збогом за навек!“ па се окрете и поће на поље.

„Хеј море! Стани не мој бити луд; шта је било ако Бога знаш?“ па му у једну руку уклена чашу, а за другу га увуче унутра „да ниси наопако на путу добио — вијавицу?“

„Камо среће да сам трољетницу добио пре нег што сам пошао!“ копрцао се ко бајаги још мало, ал' на послетку шта је знао, већ седне и почне му на тенани приповедати пошто се л'о човек раскомио.

Него и приповеда угурсус лепо! Кад је развез'о па почео још и да domeће мал' се није распао м. Тозгало од смеја.

„Па како си искао карту? Је си ли превлачио прстом преко носа?“

„Та сто пута сам ево овако превлачио, па бадава.“

„Е видиш мој брајко, оматорио си а још ниси памети стекао. Ја сам теби до душе казао да тако превлачиш, ал' то је кад тамо идеш, ал' кад иштеш ретур-кату“ по себи се разуме да не смеш тако превлачити, него обрат-но т. ј. с левом руком на десну страну.“

Мајстор Салантаћ је сад већ и сам увидио да је — валио, за тим су на тај секир попили још по једну ча-

Други пут ће се у истом друштву претресати сасвим противно питање, т. ј. које су сигурни знаци да је ко без сумње трезан. Ако буде повољна резултата, јавићу вам и тај.

Ђира. Јеси ли се насмејао оној штампарској погрешки кад ономад једне наше новине донеше вест да је наш мили „посник, др. Лаза Костић“ дошао у Нови Сад.

Спира. Чигао сам, ал се нисам насмејао, јер то је стара и жалосна историја, да и без штампарске погрешке, од песника може лако да постане посник. Но ја сам се ипак утешио кад сам видео нашег Лазу. Он тако добро изгледа, да нас ни мало не подсећа на посника. Па за то би се сад и ја могао смејати тој штампарској погрешци.

П у с л и ц е.

⊙. У немачким новинама вентилира се (мора да је здраво засмрдело) питање, ако Бисмарк умре, ко ће му бити наследник. И разне партије мал се не почупаше око три длаке бисмаркове, тако да је Бисмарк још за живота лако могао остати без својих династијских а-три-бута

‡. Ради избора патријарха Ллојд нам саветује да се погодимо са владикама. То је врло полован предлог, јер владикама не саветује да се погоде с нама.

шицу, и пошто се верна супруга м. Тозгалова већ неколико пута са изванредно озбиљним лицем на стакленим вратима појавила била, што су они оба двојица добро разумели, устане м. Салантаћ да иде.

„Понда и за ово сам чудо дао форинту, а то је све она код куће крива: „Узми, па узми!“ а ја луда хајд да пробам...“ па бесно лупи папир с нумерама о астал.

„Па је л' ти бар која изишла? Дед да видим!“

„Та какво изишла! Изишла ми форинта из џепа. Ето ти па гледај које су извучене, мени и онако више не треба!“

„Збогом“ — „Збогом!“ а од радозналости заборавио м. Тозгало колегу да испрати. Како је прочитао прве две нумере очи му се засветлише па терај по огледало, извади нумере, кад тамо — све до једне! Одмах скочи по капут обуче се, упрегне коња, и на питање женино:

„Шта га је снашло, куда ће?“ одговори само да је он најсретнији човек на свету, ошине коња и управо у Ч.

Кад је стигао био је већ мрак. Дућан где се сецнало био је већ затворен за то он лупне на прозор.

„Ко је?“

„Ја сам!“

„Тако! То ми је мило, ал' ко сте ви и шта хоћете?“

„Мајстор Тозгало из Ц. хоће своје новце.“

Али канда би још најтеже дошли до патријарха кад би Ллојд оставио владикама да се погоде међу собом.

⊕. Кр. Милан хоће да постави у Грацу конзулата. Да није Никола Христић каплар, мислили би да то бива њега ради; — јер у Грац обично иду пензионовани официри.

§. У Визбадну још нема српског конзулата, а баш ту се лане догодило, да је једна висока српска личност требала српске поштене заштите.

⊖. У Лежмиру нема још српског конзулата, а ту би какав уморан српски конзул могао баш мирно спавати.

⊗. Ни у Коцкарској републици Сан Карло нема још српског конзулата, а одатле би бар српски конзул могао слати интересантна извешћа.

△. О Београду се ушло у траг једном друштву, које је састављено било без разлике партаја и пола. Кажу да је штета ако се то друштво укине, јер је имало врло лојалну цел. То би друштво уродило плодом да се многи Срби угледају на свога краља, т. ј. да се раставе од својих жена.

„Какве новце?“

Та шта се мајци, правите луди кад нисте! Новце што сам на лутрији добио.“

„Та тај је пијан, затвори прозор!“ чуо се други глас из собе.

„Немојте ви правити комендију него отвор'те па ми дајте моје новце, не мам се ја каде шалити!“

„Е, кад је тако а ви причекајте мало!“

Чекао је сиромак валда по сахата а нико не излази. Хајд опет лупај! Лупа браца све се тресу пендери. Опет се појави онај исти: „Та маните се човече комендије, јесте ли при себи? Кажем вам да није нико ништ добио.“

„При себи сам ја него ви мени мој новац дајте!“

Сад се онај већ ражљутио био, залупи прозор и после неколико минута отвори врата од дућана.

„Ходите унутра! Где су вам нумере?“

„Ево све до једне су изишле.“

„Видители ове нумере, а видите ли оне? И сад се торњајте одавде безобразнице, јер ће те сад извући, ал' без нумера, безобразнице један!“

Кад је он разумео шта ће то све да буде, није имао када ни да се чуди, већ док си длан о длан, он је већ био на коли. Журио је колко год је могао ал' које хћав

Бука. Јесу ли се већ г. Чеда и г. Владан приљубили којој извесној партији?

Шука. Нису.

Бука. А за што нису?

Шука. За то, јер треба времена док се човек промисли.

Бука. Ко да се промисли? Шта

да се промисли.

Шука. Но, па док се краљ промисли, којој ће партији поверити владу.

У Ш Т И П Ц И.

Најновија вест из Београда: Краљ Милан вије ни помислио да повери владу радикалној већини, а камо ли, да је с њом преговарао. (Види по новинама дугачке расправе: „Нов устав у Србији.“)

Вукашин Петровић постао је председник пореске управе у Србији. То је зато, што он најбоље зна, колико је узео за време свога министровања, па сад најбоље може знати, колико народ треба да — даје.

Дакле Бугари баш отимају српске манастире. Ништа зато; Србин и онако тек онда, кад му узму манастире, уме да прочита — горопадну молитву.

Доћи ће и српски дан, само онда српски конзули не треба да се зову Данићи.

А како се зове овај поштењаковић, који је подметнуо у Румунији Пашићу атентат? — Не зове се Анђелић, не зове се Христић, него још више нешто: зове се — Бого сављевић.

Јел нужно било, да краљ Милан затражи од ми-

пут а које уморан коњ и кад је стигао кући, јутро је било већ увелико.

Међу тим је већ цело село знало да је м. Тозгало добио силне новце на лутрији и кад је стигао њих је већ било пуна соба пили ракије и дивили се срећи м. Тозгаловој. Кад су га видели онако „падшег в' пропаст љутаго очајанија“ одмах м. Салантаћ устане и каже им да се не даду збунити, то је само приформа не бил' се они разишли, ал' ми ћемо изиграти маторог лисца — и „бист тако!“. Што је он више уверав'о да ни пребијене паре није добио, тим су му они мање веровали а више пили (м. Салантаћ је међу тим ишчез'о.) Само му је сека Перса одмах веровала и кад није нашла Салантаћа побегне од куће „да не гледи чудо очима.“ Тек кад им је све по танко исприповедао, виде они да је то Салантаћево масло и пошто су се слатко насмејали и попили све што је изнешено било, разиђу се сваки себи.

Од тога доба није више м. Тозгало свог века никад сецовоа, премда је (што каз'о м. Салантаћ) због своје комедије више пута требао извући лутрију.

(Свршиће се).

трополита Теодосија, да га прво развенча с краљицом Наталијом, па тек овда да га венча с краљевском круном?

Кикиндска „Садашњост“ тражи, да петстогодишњица видовданска буде на Косову. Оно ако строго узмемо, не тражи то само „садашњост“, него би то захтевала од нас и — будућност.

Из брачног живота.

„Ти жено, сад ћути, —

Ил' ће бити чуда!“

— Жена не ућута.

Ал не беше чуда.

а.

Шта сам све читао?

Много сам читао у свом веку, нарочито новине, ал од свега што сам до данас читао, најзанимљивије је и најчудноватије је ово:

1869. године читао сам у једном мађарском листу:

Нечувени шкандали у српском народном црквеном сабору. Српско народни црквени сабор, добро је учинио, што се не састаје дегод у крчми, јер би после толиких шкандала, сваки крчмар бадио господу посланике напоље. Архимандрит Анђелић, тај уважени муж, био је у свом говору неколико пути прекидан са бруталним и непарламентарним речима: „то није истина.“ Један посланик из опозиције се толико заборавио, да је ударио руком о сто, и подвигнуо патријару: „Ми се не бојимо вашег духовног бича!“ На то је настала ларма, која је трајала неколико минута. Седнице су прекинуте и влада је наредила, да се сабор распусти. Ми одиста не појмимо, зашто то није пре учињено, него се дочекало, да се догоде нечувени шкандали. Наше стриљење са том господом Србима, требало је давно имати својих граница.“

Данас читам у истим новинама ову белешку:

Бурна седница у угарском сабору. Данашња седница у угарском сабору била је мало бурне природе. У два маха скочили су посланици са својих седишта, те су стиснутим песницама полетели једно на друго. У један пар је изгледало, као да ће се — измешати, по разуме се, да достојанство сабора, није окрњено. Апони није могао 25 минути доћи до речи; владина странка тиме је хтела да се освети опозицији због тог, што је опозиција довикнула Тисп: „Срам вас било, зар још не дајете оставку,“ и што је једног владиног посланика прекинула с речима: „Тај већ рже, мора да је осетио зоб.“ — Неки чланови опозиције били су при особитом хумору. Тако је неко рекао: „Тиса је о један клин обесио своје начело, о други клин § 14., ал нек не заборави, да народ има и трећи клин, а зна се, ко о тај клин може бити обешен.“ Сабор се разишао са узвиком

опозиције: „Тиса не сме више у овом дому говорити; ми ћемо то звати предупредити!“ Галерија саборска беше дупком пуна, јер мора се признати, да су последње седнице необично занимљиве.“

* * *

1871. године писале су те исте мађарске новине ово:

„Револуција у Новом Саду.“ Нови Сад је цео на ногама. У њему кува и ври. Заказана је у почаст Милетићу бакљада и вечера. Дошло је и Срба из околине, све сами опасни револуционари. Месна власт је испочетка била необично млака. Задовољила се тим, да забрани вечеру да у граду Варадину постави у *Bereitschaft*-у два батаљона пешака и да управи напуњене топове на Н. Сад. Поред свега тога били су омланци тако дрски, да се искупе по кафанама и тамо су у шват наздрављали Милетићу. Тек око 10 сати ушла је војска у акцију и очистила је све гостионице. Ми доиста не знамо шта мисли влада?! Зар она збиља са својим млаким поступком хоће да упропасти државу.“

Недавно сам читао у истим новинама следеће:

„У престолници кољу грађане. Бруталности владе и њених органа прелази сваку меру. Приликом сокачких демонстрација, полицаји су штаповима једном свалили цилиндер, другом стровалили цвикер с носа, само зато, што су викали: Доле Немци! Доле заједничка војска.“ Из музејске баште бацили су ђаци само један камен на војнике, а војници су упали и сабљама ранили три ђака. Многи су уапшени што су поплували посланика, грофа Карољија, а полиција је била толико брутална, да није ни бирала много, кога ће уапсити из оне гомиле, која је разбијала фењере и пљачкала дућане. Цела је земља огорчена. Тиса је напустио војску и целате на грађане. То му је последње средство. Доле с њим!

* * *

У једно и исто доба читао сам у једном и истом листу ове две белешке:

„Крађа у мађарском музеју.“ Кривци су ухваћени и биће кажњени.“

„Истрага у „Матици Српској“ — Истрага ова, која живо тече, није пронашла још никакву неправилност. Но буде ли и најмање неправилности, Матица Српска биће разрешена.“

Ово се зове: једнакост за све!

+

Старо, — са новим додатком.

„Бојичићу, бојиш ли се кога?“

— Бога мало, а цара ни мало,

За везира ни хабера немам

За кадију, ка' за дора мога.

Још да немам жене ни пунице,

Удар'о би у веселе жице.

П.

Из Земуна у Земун.

Господине Звержина! Даклем и ви сте гласали, да се српским вероисповедним школама не даје припомоћ из магистратске благајнице. Имате и право. Срби су богати људи. — па кад њихови заводи могу 15 година давати хлеба неблагодарним људима, што не би могли и у општинску благајницу прилагати, а поред тога опет сами своје школе издржавати. Тако разумемо, — тако сте требали и ви ваше гласање образ-ложити.

Жарко.

Наш мали Пара-кувар.

Мој пријатељ Гашпаровић Анте,

има *свега*, што ти срце жели;

има друга, ваљана и вредна,

што му живот слади и весели,

има кућу као градић прави,

а у кући изобиља свака,

има пара таман за толико,

да с' испуни жеља свакојака. . .

Али *једно* још имаде Анта,

што му ј' драже од очиња вида,

то је синак, што му ономане,

поклонила мила жена Сида.

Јован даше име на крштењу,

ал' то оцу још не беше доста,

Циле — миле, па од малог Јове,

глете само, мали „*Поцкош*“ поста!

Да вам кажем, шта му отац сретни,

осећа, кад љуби свога сина?

Доста, кад вам ја у кратко рекнем:

растоји се Анта од милина!

„Мали“ *Поцкош*, „велика“ је хуља,

па се тако учинити знаде,

да му отац а и мајка мила,

од радости не знају шта раде.

Само кад им у походе дође,

чак — из прека, — добра тета Ема,

онда за њих мили синак њихов,

ни за тренут времена вам нема,

него трчи што га неге носе,

непрестано око тета Еме.

Зашто?.. Зато!.. У тете су увек,

тако слатке, слатке „шећерлеме“...

Кад год тета у походе дође,

Разуме се, да се спрема живо,

да угосте свога милог госта,

па се спрема различно јестиво,

па се меси, коље, кува, пече,

да је тета посве задовољна,

(а она је увек добре воље,

За весеље, шалу свагда вољна).

Ономад је опет „абер“ стиг'о,

да ће тета у госте им доћи;

ваљало је пред милога госта,

до станице жељезничке поћи.

Прика Анте запрегао ждрале,

па са својом супружницом младом,

измакоше испред малог сина,
што-но веле: „испод жита“, — крадом.
Али мали „Поцкош“ и не хаје,
што је ост’о сам са сека Маром,
баш му мило, (тако ваљда мисли :)
што је он сад куће господаром.
Па ће тету, своју тету милу.
да угости бар по ђефу, своме,
(ко би знао, шта се ту залегло,
у мозгићу томе детињскоме ?).

Доста, да су, после два — три сата,
отац, мати а и тета дошли,
на пре свега мезимчету малом,
заједнички у походе пошли.
Ал’ у соби „Поцкоша“ им нема,
вичу, траже, гледе под астале,
(гди су често „екстра-ложе“ фиње,
те „велике“ госпoде нам „мале“)
И ту није; сека Мара вели :
„баш овога „стика“ ту је био,
пазила је, једнако на њега,
па тек вије ваљда — одлетио“ ?...
Појурише у побочне собе,
тражу, вичу, молу, прете, зову,
Сваки тренут срце им задрхти,
сваки тренут ствара бригу нову...
У једаред заудара нешто,
к’о кад крпа у оцаку гори,
дим некакав осећа се јаки ;
дај што брже прозоре отвори !
али дим се све то јачи ствара,
гуши, дави, до зла бога смрди,
а госпођа, куварицу јадну,
дај пред-а-се, па људки изгрди.
Међу тим се и комшилук ближи,
сакупио на њихову вику,
Па и они траже дете свуда,
да ублаже тугу превелику,
Родитеља и сироте тете,
која све је будаке обишла,
ал’ на малог тетиног љубимца,
још ни како да је гди наишла . . .
Дим све већи... Дави, мори, смрди,
сва је кућа већ од њега пуна,
па удара ко да гори негде,
перје, крпа, хартија ил’ вуна.
Јадна мати већ из гласа поче,
Запевати за миленим сином,
(Знаете шта је кад се мајка боји.
За утехом милим и јединим !)
Дете тражи, у диму се гуши,
па не хаје за *узроке* смрада,
а пред срчбом несретнога оца,
младеж кућна немилосно страда.
Тета опет ко помамна јури,
по свој кући сад поново тражи :
„Де си Цоцо?.. Оли тети својој,
де си душо, тети својој кажи“

„Ето, ту сам, пецем ти пецене“ !
у једаред из — — „камина“ зачу !

Смеј и кикот, наступише сада,
родитељи од радости плачу !

Шта је било?... Чуо „Поцкош“ мали
Како мама куварици рече,
да за подне, када они дођу
најдебљег им гусана испече,
па је хтео, да од своје стране
Тети милој печеницу спреми.
(Благо-ли-си тетици му драгој,
благо-ли-си доброј тета Еми !)
„Поцкош“ знаде и кокош’њак наћи,
и избрати понај-дебљу коку,
па ено га, где са њоме трчи,
радујућ’ се тако слатком смоку.
Отворио од „камина“ врата,
у фуруни букти ватра жива,
„Поцкош“ коку у сред ватре вури,
понда сео, па вам сад ужива :
како ће се радовати тета,
па шта ли ће добити од тате ? !

Оно друго каже вам се само,
то зацело и без мене знате !

28/11 1888.

Др: Казбулбуц.

Из дневника једног супруга.

≡ Кад сам био неожењен, све ми је фалила једна половина. А сад ми се опет чини, као да имам једну половину више него што ми треба.

≡ Сад се више не играм фарбла. Јер моја супруга доказује да је женски посао ; а муж не треба да игра карата, него треба да игра — онако, како му жена свира.

≡ И то је добро, што човек у супружанском стању не мора трошити време на писање љубавних писама. (Пре сам могао писати, а сад не могу ни писнути.)

≡ Филозофи кажу, да је живот сан. Ја то пре нисам разумео, — сад већ и то разумем. Јер заиста, ја сад само онда добро живим, кад спавам.

≡ Оно јесте, — моја је жена лепа, ал’ ја каткад помислим : можда ме очи варају. Али кад чујем да то и други људи признају, онда канда неће бити варања у мојим очима.

≡ Ја и моја Милева поделили смо посао. Кад она говори, онда ја ћутим. А кад ја ћутим, онда она говори.

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

— Једно ми је жао, што моја Милева не воле моје старе пријатеље. А ја опет не би хтео да тражим младе пријатеље.

Брчко.

Како је...

Како је у Босни?

Свашта с' о том пише, —
(Десетина ј' много,
Трећина још више).

Д.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Једаред о ручку, после масне рибе, доточи матери своје Лазици малу чашицу вина, да га тиме сачува од чемера. Лазица није марио за вино; али кад га чаша већ није могла да мимоиђе, он поднесе матери ову усмену молбу:

„Молим те, матери, доли ми бар мало воде, јер ја не могу да пијем суво вино.“

Др В. Ј.

Ми имамо близу села једну ливаду. Прошлог лета пошљемо слугу и још два надничара да ту ливаду покосе, а они ће да поведу и малог Јоју, јер је врло лепо молио да и он с њима иде. На прагу сретне Јоју његов мали друг и запита га: куда тако, Јоја? — А Јоја му са зажареним очима и са пуним поносом одговори: „Идем на Косово.“

М.

Исти Јоја, — али то је било пре две године дава, кад је био још много мањи, здраво је волео онај велики сат, што код нас на дувару виси. Отац га је више пута подигао да тај сат боље види и изближе да га чује, и онда би му обично рекло: куца, — је ли, куца? А Јоја би одобравајући махао главом, па би и он пофторавао речи: куца, куца, (само што је он те речи друкчије акцентуирао.) А кад је сат почео да избија, — а Јоја пун радости узвикну: „сад већ лаје.“ (Јер он је очине речи тако разумевао, као да у сату има скривена мала куча.)

М.

„Ержа, ја сам гладан,“ потужи се Јоја нашој слушкињи. А она је имала друга посла и одговори му: „Па добро!“

После четврт сата опет Јоја завапи: „Ержа ја сам гладан,“ а Ержа њему опет: „па добро!“

Јоја се сад мргодно и у нос дувао, па после неког времена и по трећи пут викну: „Ержа, ја сам гладан, — ал то није добро!“

М.

Сретнем ономад малу Даницу, а у ње отечен десни образ. Ја је запитам: а шта те боли, Данице? — А она мени одговори: „боле ме пчела.“ (Тако сам разумео шта се догодило, т. ј. да ју је ујела пчела.)

Ја се радо шалим са малом Даницом. Једаред, баш сам имао јабуку у руци, а дође ми Даница, па

се поче омиљати. Ја јој онда рекох: Чедо моје, ја би теби дао ову јабуку, али — ето видиш, јабука је велика, а твоја су уста врло мала, па је већеш моћи појести.

На то ми Даница није ништа одговорила, — јер није могла. А зашто није могла? јер је зинула, здраво јако зинула. А за што је зинула? Јамачно за то, да ми покаже, да њена уста нису баш тако мало, и да би она њима и већу јабуку савладала. Ј.

Знао сам, да је оџачар у кући, од кога Даница као да малко зазире. Запитах је: А ди је сад оџачар?

— Доле.

— Ди, доле?

— На тавану.

— Па зар је то доле?

— Е он је био горе, — чак на оџаку, па сад је сисао доле на таван. Ј.

Н. Кажу ти мени, Душане, колико је то двапут два.

Душан (брзо одговори). Четири.

Н. Промисли се мало, па ми онда одговори.

Душан (мисли се, па онда одговори). И кад се промислим, и онда је четири.

Новије књиге

послаше уредништву на приказ.

Prve Ljubice. Pesme i Pripovjesti mladosti. Napisaо Jos. Milaković. У Загребу накладом књижаре Мучњака и Сенфтлебена. 1888. Цена (?)

Тужни одјек из Фрушке Горе на глас о смрти љубљ. престолонасл. Рудолфа. Спјевао Васа Пантелић, трговац у Јаску. У Н. Саду штампар. Др. Павловића и Јоцића 1889.

Познати и непознати светови. Чудновата путовања Жил Вернова. Јужна звезда или Дијамантска земља. Илустровано издање, са више слика. Издање српске књижаре и штампарије Браће М. Поповића у Новом Саду 1889. — Цена 1 фор.

И овај 4-ћи бр. шаљемо свима нашим дојакорњим предлатницима од којих још није предлата стигла. молећи их да изволе предлату поновити или да нам врате лист натраг, ако га не желе и даље држати, па да се ради штампања за даље равнати знамо. Наклада „Стармалог.“

Све дужнике наше, којима смо нарочите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо за кратко време штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па нећемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници крвен подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чинимо издавајући овај лист без икакве користи своје.

ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укљичена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изуост учење) у основној школи — — — — —	10 н.
Изз Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучилищахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — — —	16 "
Општи земљопис за српске наредне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додатак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Франа Рибари, с мађарск г превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
" II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изуост у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 н.
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подисатој накладној штампарији од које ће добити највећи књијарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књијарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац добити комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Препродавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

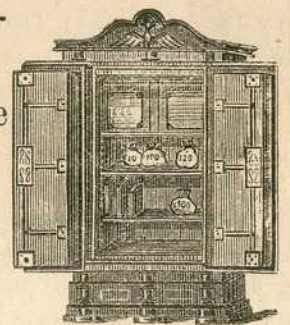
КАСЕ

по најновијој американској системи сигурне од ватре и харе из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

28—36

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.